

ALEKSANDAR MANDIĆ / KOPILAD BOGOVA: AJTARI

Biblioteka
DESANT

Urednici: Milan Dobričić, Dejan Matić

Nacrt korica:

Slika na koricama:

Copyright © Aleksandar Mandić, 2012

Copyright © ovog izdanja Treći Trg, 2012

Aleksandar Mandić

KOPILAD BOGOVA:
AJTARI

treća knjiga trilogije

ROMAN

Treći Trg
Beograd 2012

PROLOG

Lasdertomovo uzdizanje ka vrhu sigurno je trajalo kraće nego Gerimonov pad ka dnu. Video je svetlost kojoj su smrtnici nadenuli ime sunce. Mala tačka spram crnila. – Dolazim, oče – reče. Na vrhu, otvor je bio previše uzan da bi on kroz njega mogao proći. Mogao se smanjiti, ali svet mora osetiti da se on ponovo podigao. Da se Lasdertom vraća svom svetu.

Trenutak, i lagan napor snage taložene hiljadama i hiljadama godina eruptirao je u moćan potres koji je uzdrmao same temelje sveta. Rupa u koju je bačen pretvorila se u provaliju. – Evo me, očel – viknuo je ka suncu, svetlosti i vatri, moći i životu. – Vratio sam se, oče, na svet koji sam dobio od tebe.

Zemlja i veliki komadi stakla padali su oko njega i na njega, ali davno zarobljeni otac bogova nije obraćao pažnju na te tričarije. – Šta kažeš, oče? – upita. – Ne, nisam ga napustio, istina, bio sam zarobljen u njemu... šta? Videćeš, oče...

Tada Lasdertom postade svestan male, krhke prilike. Sažeo je svu svoju moć u oblik sličan njoj. U ljudskom, jadnom i ograničavajućem obliku koji su njegova deca osmislila i preuzela, Lasdertom je stajao i čekao da prilika nešto uradi, kaže. Bila je crna, ali on je mogao da vidi kroz tu crninu, i da vidi belinu njene kože ispod haljine. Lice joj beše zamrznuto u strahu.

– Ne boj se – reče on najzad. Znao je ko je to. Ona je bila kćer Hiramina, ona koja ga je probudila iz dremeža kroz koji je gledao kako njegova deca upravljaju svetom. – Ti si Mavrelija – reče. Boginja klimnu glavom i baci se na kolena. – Ti si me hranila materijalom da stvaram demone, i mojim imenom si sejala strah i paniku, iako nisi znala ko sam, šta sam.

– Oprosti mi, oče – zavapi Mavrelija. Lasdertom se nasmeja.

– Ja ne praštam – reče. – Ali jesam ti zahvalan. Probudila si me, i slomila si duh mome sinu. Verujem da ću imati neke koristi od tebe. Bila mu je potrebna.

Mavrelija plašljivo podiže glavu ka Lasdertomu. Ono što je videla da izleće iz rupe više nije bilo tu; sada je on bio samo običan starac. Moćan starac. – Šta još mogu da uradim za tebe, oče?

Starac visoko podiže glavu, grudi mu se nadeše, kao da pokušava da udahne sav vazduh sveta, raširi ruke i isceri se ka nebu. – Skupi naše ljubimce, boginjo mala. Ovo je moj svet, i vreme je da ga očistim od onoga što mi se ne sviđa.

Potom se zagleda u sunce, kao i kada je izašao, pobednički, i reče: – Vidiš, oče, ovaj svet će opet biti moj, i ti tu ne možeš ništa da uradiš.

Bila je došla svoje novorođenče. Pevušila mu je uspavanku zagledana u mračna Klešta. Kroz njih su umešni mornari Malktora redovno provlačili svoje brodove. Brodovi su prolazili, noseći mnoge, ali nijedan nije doneo grofa Dalreksa nazad. Čula je glasine koje su se svuda širile. Dalreks uništava carstvo. Dalreks je poludeo! Izazvao je glad u carstvu Svetlosti. Ali on je sve činio iz dobrih namera, znala je ona, on je oslobađao carstvo, i svoje sestrice. Beba se promeškolji u njenim rukama. Ona nestaje sisu u njenim ustašcima malo bolje i ponovo se zagleda u Klešta.

– Ti si sve što mi je ostalo – prošaptala je bebi i Kleštima, i Dalreksu u toj dalekoj zemlji u kojoj je vodio bitke. Muž joj je uzeo decu i napustio je. Zapravo, oterao ju je iz kuće kada je video boju bebine kože. I kose. Čuo je on glasine i ranije da mu je žena bila neverna sa grofom, ali nije verovao. Kada je video da mu poslednje dete nije bilo crno poput senke, kao ostala deca, i da mu je kosa bela, jednostavno je oterao Bilu. Za njega je bila mrtva, a biće i za decu, viknuo joj je dok je odlazila.

Ništa zato, mislila je Bila. Njen pravi čovek je grof Dalreks. Kada se vrati uzeće je za ženu. Neće imati izbora, u rukama je držala malog Dalreksa, budućeg grofa. Nasmešila se.

Beba se ponovo promeškoljila, i Bila promeni sisu.

Klešta ispljunaše još jedan brod. Možda je upravo na njemu Dalreks, pomisli ona sa nadom.

Tada tlo pod nogama počeo da se tresu. Zemljotres, pomislila je i pogledala ka senovitom vrhu Malktor-peia. Bila to nije mogla da vidi, ali sa vrha su se spuštale prilike. Jedna boginja, bele kože, obučena u crno, stvorenja koja je stvorila i nazvala ih demonima, i moćni entitet koji je bio otac bogova. Otac bogova je podizao ruke i sa osmehom činio da zemlja podrhtava.

– Mala boginjo, plašim se da će mnogo proći pre nego što budem mogao da koristim sve svoje moći – rekao je otac bogova razočaran u sebe. Besan. – Trebaće mi sva tvoja pomoć.

Boginja je bila više nego spremna da mu pomogne. On se osmehnu.

– Srušimo sada jednim zemljotresom ovu naseobinu, a od njenih žitelja stvorimo naše slugu.

Mala boginja i otac drevnih bogova udružuje moći. Trebaće mu dosta vremena da ponovo ojača, ali vreme je bilo nešto čega je imao na pretek.

Ali Bila ništa od toga nije mogla da vidi niti čuje.

Kada je zemljotres počeo i zgrade krenule da se ruše oko nje, sve o čemu je Bila mislila je kada će se Dalreks vratiti.

Poginula je sa svojim čedom, ne saznajući da je i Dalreks mrtav.

TAMA

I

Stepenicima nije bilo kraja. Vazduh ispunjen dimom pekao mu je oči. Kroz suze nazirao je odsjaj plamena koji se nalazio negde iznad njega, uz to spiralno stepenište. Spolja su dopirali krici. Držao je ruku prislonjenu uza zid koji je uprkos vatri i dimu bio hladan. Išao je ka vrhu kule za koju je znao da je više nema. Kule koja je bila srušena. Nije mogao da se seti koliko se dugo peo, ali bio je siguran da je odavno trebalo da stigne u sobu koja je bila na vrhu. Osećao je da nešto nije u redu. Nije bio siguran, ali znao je da je svet kakav je poznavao gotov. I bez sumnje je znao da je on bio otrgnut iz njega.

Ali kako?

Poznavao je to spiralno stepenište. Mnogo puta je, nekada davno, prolazio njime. Poznavao je i sobu u koju je išao. Sećao se da ga je tamo čekao sto sa dve stolice, jedan ležaj i polica puna svitaka i kožom ukoričenih knjiga koje su u sebi krile priče i uspomene koje je tu zapisao stari... kako se zvao?... I sova će biti gore. Sa mišem u kljunu stajace na prozoru i okrećace svoju glavu u svim pravcima osluškujuci život Tame. Svega se sećao, svakog detalja. Međutim, sve je to bilo daleko iza njega, a on je i dalje grabio napred, naviše.

Vreme je prolazilo. Ma koliko dugo koračao nije mu izgledalo da će uskoro doći do kraja. Seti se da pokuša da preskoči nekoliko stepenika odjednom, i tada shvati da ne oseća noge. Pogledao je naniže očekujući da vidi svoje noge kako se podižu i spuštaju na stepenike, ali one su mrtvo visile ne dodirujući zemlju. Osetio je kako ga nešto steže oko struka. Visio je vezan kanapom, a iznad njega, gargojl je držao drugi kraj. Da li je to gargojl? Kameni kip nije odisao onom životnom snagom kojom gargojli odišu čak i kada su nepokretni. Svinjska glava kipa sa velikim kljovama gledala ga je praznim očima. Nije mogao da se seti odakle mu je ta glava bila poznata. Oči su bile drugačije. Ove iznad njega bile su beživotne. Kroz sećanje mu je prolazila belina hladnih, ali živih očiju. Međutim, razmišljanje o tom beživotnom kipu brzo je zamenilo čuđenje nad nečim drugim. Iako je naizgled nepokretno visio sa kanapa, stepenice i hodnik su nastavili da se pomiču, kao da se on penje naviše. Kao da se negde krio mehanizam koji ih je pokretao.

Uhvatio je jednom rukom kanap, kandžama druge ga je presekao. Oduvek je imao čvrste kandže. Pogledao je stepenište pod sobom, spreman da se pusti. Istog trenutka stepenište poče da ponire velikom brzinom, i ubrzo se ispod njega nalazio samo crni ponor bez dna. Znoj ga obli. Kanap poče da mu klizi iz ruke; pokušao je da se izdigne i uvije ruku u kanap. Uspeo je grčevito da se uhvati kada oči kipa oživeše. Kameni obrazi se razvukoše u osmeh. Prašina obavi

svinjsko lice.

– Ne plaši se, dečače, nema ničeg opasnog u padu. Dno je ono čega treba da se plašiš.

Kameni prsti koji su držali kanap se razmakoše i Marvin počeo da pada u ambis, gledajući kako nestaje crvenkasti odsjaj vatre.

Dno ga je dočekalo neizmernim bolom, izbivši mu vazduh, otimajući mu svest koja je uzaludno pokušavala da se održi.

– *Marvine! Marvine!* – čuo je krike negde izdaleka dok su mu se oči sklapale.

*

Vatra je nemilosrdno gutala ostatke *Palate Tame*. Još su se sporadično čuli krici umirućih, zarobljenih, osakaćenih i sprečenih da pobegnu na neko bezbedno mesto, ili bar da nađu brzu smrt. Nikoga nije bilo da im pomogne.

Kirla je oprezno prošla kroz uništenu kapiju *Palate*. Morala je da se vrati. Morala je da zna da li je živ. Gargolji su stajali u polukrugu blizu kapije *Palate Tame*. Njeni zaštitnici i rušitelji. Bili su nepokretni, praznih očiju lišenih belog sjaja. Mrtvi, zaključili Kirla ne verujući. Oprezno im je prišla. Vatra je buktala iza njih, i njihove mračne, plešuće senke stvarale su pokrov telu koje je ležalo u sredini.

– *Marvine!* – vrisnula je potrčavši, ne obazirući se na moguću opasnost. – *Marvine!*

Marvinova ruka bila je podignuta, a u šaci je grčevito stiskao crni kamen. Bio je obliven krvlju. Marvinove oči bile su zatvorene. – *Marvine!* – nastavi Kirla da ga doziva uhvativši ga za ramena, tresući ga, kada začu hroptaje. Na bedemu, mačem zakovan, visio je Handron. Smejao se. Više nije imao ni ruke. Mahao je patrljcima i okretao glavom udarajući u zid za koji je bio prikovan. Smejao se.

– Mrtav je... – rekao je Handron. – Mrtav, palata je izgorela... najзад... I ja sam ostavio trag na svetu...

– Čudovište! – vrisnu Kirla odvojivši se od Marvina. – Zašto si ovo uradio?

Handron uperi svoje mračne duplje ka Kirli. Smejao se.

Kirla se nađe pored Handrona. Zgrabila je balčak mača kojim je bio zakovan za zid i izvukla ga. Osakaćeno telo se sruši na zemlju. Handron se koprcao pokušavajući da se okrene na leđa. Lice mu je bilo u blatu koje je gušilo njegove krike i pokušaje da govori. Kirla podiže i spusti sečivo udarivši po vratu. Glava odskoči i otkotrlja se do nogu mrtvih gargolja. Telo protrese još jedan snažan grč. Patrljak ruke se polako vukao po zemlji pre nego što se zaustavio tik uz telo. Vukući mač za sobom Kirla se otetura do Marvina, pade na kolena i zagrla ga. Šta sada, pitala se osećajući kako joj čula otupljuju, osećajući kako propada u sopstveni ponor beznađa.

– Kirla...

Ošamućeno je pogledala oko sebe, usmerivši pažnju na glas. – Kirla! – Osetila je nečije ruke na svojim ramenima, a zatim ugledala dečачko lice. Blede i suvo lice dečaka koji se zvao Arkl bilo je zabrinuto. – Jesi li dobro, je l' Marvin živ?

Kirla pogleda oko sebe pokušavajući da razmrsi niti stvarnosti i sna. Vatra, gargolji, Handron, Marvin... Marvin! Ležao je pored nje ne mićući se, obliven krvlju.

– Srce mu nije probijeno, niti mu je glava odsećena – govorio je Arkl primetivši ono što Kirla nije. – Ali izgleda kao da je mrtav... Zašto su gargolji sve to uradili? Šta im se desilo? Ko ih je zaustavio?

Arklovo mlado lice bilo je čvrsto i odlučno, ali kroz tu čvrstinu prodirao je bol. Strah. Pitanja. Kirla spusti ruku na njegov obraz. – Ne znam šta se desilo, a Marvin izgleda jeste mrtav.

– Nemoguće – procedi mladić, pokazujući na Marvinu, dodirujući najslabiju tačku na vampirovom telu. – Ali pogledaj, grudi su mu nedirnute. Vidi! – uzeo je Kirlinu ruku sa svog obraza i stavio je na Marvinove grudi. – Ja nikada nisam mogao da osetim otkucaje vampirskog srca, ali znam da mora da kuca. Marvin je rekao da samo drugi vampiri to mogu da osete. Nemoguće da je Dečak mrtav!

Tako lako je nestala čvrstina sa tog dečачkog lica. Nije mogao da prihvati činjenicu da je Marvin mrtav. Kirla dozvoli Arklu da upravlja njenom rukom do Marvinovih grudi.

– Mrtav... – zausti da kaže, ali joj reč ostade u grlu. Marvinovim grudima je odjeknuo otkucaj. Slab i tih, ali je odjeknuo i udario u Kirlin dlan. Razrogačenih očiju pogledala je u Arkla. – Živ je – prošapta.

Arkl je dozvolio sebi mali osmeh i klimanje glave. Odmah je podigao Marvinu na ramena i poneo ga. – Idemo odavde, Kirla, uspeo sam da izvučem neku decu pre nego što su gargolji došli do nas. Šalt im je odvuкао pažnju, vratiću se posle da vidim šta je sa njim. Moramo da nađemo što više preživelih.

Kirla klimnu. Bila je zadivljena. Kao i svi vampiri, i ona je sa vampirskim moćima izgubila deo ljudskosti. A upravo je ta ljudskost upravljala ovim dečakom, Marvinovim učenikom. On je uspeo da sačuva tuđe živote kada vampiri nisu bili u stanju da sačuvaju sopstvene.

– Šta se desilo? – upita Arkl. Kirla slegnu ramenima.

– Ne znam – reče. – Ne znam. Kada se Marvin probudi, moći će da nam objasni. Znam samo da je Handron nekako naterao gargojle da se pobune.

– Zašto?

– Poludeo je – odgovorila je i pogledala Marvinu, koji se nalazio u Arklovim rukama poput malog deteta. Slomljen i bez svesti. – Marvin će više znati.

*

Pokrenuo se, istina teško, ali se pokrenuo. Rukama je skinuo paučinu koja mu se nakupila na očima i uspravio se u sedeći položaj. I dalje nije osećao noge. Sav je bio prekriven svilenkastom paučinom. Odakle paučina, upitao se. Okretao se koliko mu je to oduzetost dozvoljavala, ali svuda unaokolo bio je samo mrak. Neproziran i čvrst. Mogao je jasno da vidi svoje ruke i svoje telo, i ništa više.

– Marvine, vreme je da kreneš – odjeknuo je glas.

– Da krenem, gde? – upita Marvin, ne pitajući se s kim govori. Znao je dobro kome glas pripada.

– Da dođeš kod mene u kulu, zvao sam te.

– Ja sam krenuo, ali sam pao ovde. Grokmeli me je bacio.

– Ah, taj gargojl – zakikota se Handron nizom hroptaja. – Hajde, Dečače, kreni.

– Ali kuda? Ne vidim ništa.

– Što ne kažeš? – nasmeja se Handron. – Evo ti prolaza.

Ispred Marvina zasjaše baklje osvetlivši početak stepeništa. Spiralnog, identičnog onom s kog je pao. Marvin pokuša da ustane, ali se seti da ne može da pokrene noge. – Nepokretan sam, Handrone, ne mogu noge da pomerim – požalio se.

– ‘Ajde, ‘ajde, dečače, ja sam vekovima hodao samo na rukama. Nije teško.

– Pokušaću – reče Marvin i prevrnu se na stomak. Počeo je lagano da se kreće vukući za sobom svoje nepokretno telo. Vreću mesa i kostiju.

– Zašto si me pozvao kod sebe? – pitao je Marvin.

– Kako zašto? Pa da bih ti ispričao priču.

Kada je spustio ruke na prvi stepenik, Handronov smeh počeo da mu grebe uši. – Vidiš, dečače, sada smo isti.

II

Zvuk teških koraka odjekivao je kroz šumu. Išli su ka malom logoru. Oko vatre sedeli su Kirla i deca koju je Arkl spasao. Hladni vetar sa severa donosio je topao dim i miris vlažnog pepela. Hladoća je kao i uvek dolazila iznenada, noseći sa sobom led koji je svoje bele, tanke prste obavijao oko svega što je bilo nepokretno. Kirla je sedela umotana u težak plašt koji je nekada pripadao Saliru Gvozdoprstom. Nije joj bilo hladno, jednostavno joj je bila potrebna iluzija sigurnosti. Miris Salirovog plašta borio se sa mirisom pepela srušene palate. Budio je uspomene na vreme kada su stvari bile... nisu bile toliko haotične. Pomagao joj je da ostane pribrana.

Zavijanje vukova bilo je sve učestalije. Okruživali su Palatu

Tame željni gozbe. Kirla se stresla na pomisao ne vukove napojene krvlju mrtvih vampira iz Palate Tame. Već se borila protiv nekih koji su na bojnim poljima nalazili mrtve vampire, i želela je da se to nikada više ne ponovi. Deca koju je Arkl spasao, njih dvoje, sedeli su jedno pored drugog odmah do vatre, umotani u čebad. Na svaki vučji zov, svojim krupnim plavim očima tražili su iz kog će mračnog dela šume izleteti opasnost. Treće dete sedelo je tiho i nepomično zureći u vatru. Njega nije doticalo ni zavijanje, ni strah druga dva deteta koji je Kirlu nervirao. Marvin je ležao nepomično pored Kirle, bez svesti. Kao leš.

Iznova i iznova, Kirla je pokušavala da shvati šta se dogodilo. Kako je Handron ovladao gargojlima, i kako je Marvin uspeo da ih zaustavi? Zašto je Handron spalio Palatu Tame? Zašto je uništio sopstveni dom? Nije nalazila odgovor. Okretala se drugim pitanjima. Važnijim. Šta činiti? Marvin leži bez svesti, mora da vodi računa o troje bespomoćne dece i Arklu. Sa samim Arklom bi i mogla da planira, ali nije imala predstavu šta da radi sa decom. Čime da ih hrani? Kuda da ide sa decom? Kako se uopšte zovu ta deca? Bila je tako srećna i ponosna na Arkla što je uspeo da spase bar njih. Ali možda bi bilo bolje da ih nije spasao. Pogledala je nepomičnog dečaka. Njegov život je već prazan, pomisli.

Visoka silueta istupi iz mraka, teško dišući povijena pod teretom. Ona dva preplašena deteta ciknuše prestravljeno i skočiše u pokušaju da pobegnu. Međutim, upletena u čebad u kojima su bila samo se ponovo srušiše na zemlju ne prestajući da vrište. Arkl spusti teret koji je nosio i brzo priđe deci smirujući ih. Kada su prepoznala Arkla, ponovo su sela, ali su još nezverenije gledala okolo. Arkl podiže stvari koje je doneo i priđe Kirli. Ona je osetila Arkla mnogo pre nego što je stigao.

– Bio sam u oružarnici – rekao je otpakujući stvari koje je doneo. Kirla primeti da on na sebi ima kožni pancir ojačan metalom. Laki oklop ratnika Salirove garde. – Poneo sam i oružje. – Jedno po jedno, Arkl je izvlačio i pokazivao joj luk i tobolac pun strela, još jedan mač pored onog koji je već imao, dva koplja i nekoliko bodeža. Takođe je doneo i jednu sablju kakvu su koristili varilonti. Kirla je volela to oružje. – I tebi sam doneo laki oklop. On je u drugoj vreći – dodao je. – Našao sam i dosta suvog mesa za mene i decu... a za tebe...

– Arkle, jesi li našao još nekoga? – prekinula ga je.

Nije je ni pogledao, samo je odmahnuo glavom baveći se stvarima koje je doneo. – Našao sam i topliju odeću za mene i decu, tebi mislim da nije... – učutao je. Kirla teško uzdahnu.

– Kako je Marvin? – pitao je Arkl.

Kirla slegnu ramenima. – Isto – odgovori.

– A deca?

– Ponašali su se isto kao i sada – reče Kirla bacajući kratak pogled ka njima. – Moramo da isplaniramo šta da radimo.

Arkl ostavi stvari i pogleda je. – Šta možemo da radimo?

– Ne znam... ne znam kako, ali mislim da bi trebalo da krenemo. Da odemo odavde. Uskoro će svako stvorenje Tame da potraži obrok u Palati...

– Ali šta ako se Gvozdenuprsti vrati, a nema nikoga da ga sačeka, a Palata u ruševinama...

– Ići ćemo na zapad – reče Kirla. – Idemo njemu u susret. Trebalo bi da se sretnemo sa njim u jednom trenutku.

– Ali šta ćemo sa decom i Marvinom?

Kirla ponovo baci brz pogled ka deci pored vatre. Tog trenutka joj oštri bol prostruja telom, i ona sakri požudu iz pogleda. Glad joj se prikrala iznenada. Osetila je dečju toplu krv kako brzo teče kroz njihova preplašena tela. Mogla je da vidi žile na vratovima kako pulsiraju. Najradije bi im posekla te vratice i napila se njihove krvi. Ali neće to uraditi, naterala je sebe da umiri glad.

– Kirla, šta ćemo sa decom i Marvinom? – ponovi Arkl pitanje.

– Kako šta ćemo? Vodimo ih sa nama. Ne možemo da ih ostavimo ovde.

Arkl klimnu. – Kada krećemo?

– Što pre – reče Kirla ustajući. Božja krv u njoj je počinjala da ključa. Morala je da je razblaži.

*

Sanjao je. Sanjao je ljude kako ga okružuju. Kretali su se lagano i oprezno, njušeći vazduh. Ljudi su u rukama držali meso, sirovo i krvavo. Krv im se cedila među prstima dok su prinosili meso ustima i trulim zubima ga grizli i kidali. Sanjao je njihove svetle iskolačene oči, i u snu je slušao njihovo slasno mljackanje. Oduvek je mrzeo mljackanje. Nervirali su ga ti ljudi. Mahnuo je rukom da ih otera. Poput životinja, odmah su se razbežali; međutim, brzo su se vratili do njega i nastavili sa gozbom. Pitaو se šta to jedu. Ponovo je mahnuo rukom i oni se ponovo razbežaše. Kada se pridigao, video je svoju nogu izgrizenu do kosti. Baš je pomislio kako je čudno što ne oseća ništa, kada ga bol preseče i razbudi.

Pel Iragan je ležao zaglavljnjen među telima mrtvih saboraca. Nekoliko dvonožnih vukova stajalo je nedaleko od njega, vrebajući. Osmatrali su koliko je bezbedno da mu ponovo priđu i nastave sa gozbom. Prilazili su lagano, na sve četiri noge. Oči su im zloslutno sjale odudarajući od mračnih senki bojnog polja. Nakon bola izgrizene noge, u pel Iraganu probudio se strah, a onda je došla zbunjenost. Trebalo bi da je mrtav. Pokušao je da se pomeri, ali sve što je mogao da uradi jeste da se malo izdigne i gleda kako se zubi vuka zarivaju u njegovo meso. Otegnut urlik ote mu se sa usana. Ne toliko od bola, koliko zbog nemoći. Upregao je svu snagu da ustane, međutim, oklop

mu je bio zakačen za oklop nekog mrtvaca pod njim. Nije trebalo tako da umre, trebalo je da umre kao ratnik, a ne da bude proždran! Batrgao se, ali nije mogao da se mrdne. Kada su vukovi prepoznali njegovu nemoć nastavili su bezobzirno da grizu i kidaju. Urlici su se razlili kroz mrak Tame.

Mljackanje i kidanje mesa Iraganovih nogu iznenada prestade. Vukovi se propeše na zadnje noge, i počеше da njuše vazduh. Kao jedna, sve senke pobegoše. Nekoliko trenutaka kasnije pojavi se visoka ljudska silueta. Kao i vukovima, i oči siluete su svetlele gutajući oskudnu svetlost zvezda. Stajala je proučavajući Iragana, a zatim se iznenada pokrenu, sagnuvši se. Iragan se našao u vazduhu, izdvojen od tog polja leševa. Uzdigao se. I da je hteo, Iragan ne bi ni znao kako da se brani, otupeo od bola, proždranih nogu; pustio je da ga nepoznata silueta nosi. Glava mu pade na rame, i pogled odluta naniže. Mrtva tela njegovih saboraca i protivnika prekrivala su mračno tlo Tame. Mnoge mrtve oči još su bile širom otvorene, ne prihvatajući smrt, pitajući se šta se desilo.

Bile su to prazne oči u kojima se ogledao hladni sjaj zvezda.